Valeriu Marius Ciungan

Haina de Molton

BIOFLUX
Cluj-Napoca, 2009

Haina de molton

Autor:
Valeriu Marius Ciungan

Desenul copertei:
Andrei Ciungan

Referenţi/recenzori:
Prof. univ. dr. Gheorghe Manolache
și Asist. drd. Iulia Bobăilă

Director editură:
CS II dr. Ioan Valentin Petrescu-Mag

Consilier editorial:
Lector dr. Ruxandra Mălina Petrescu-Mag

Editura:
Bioflux, Cluj-Napoca, 2009

International Standard Book Number:
ISBN 978-606-92028-8-3

Carte sponsorizată de**:** Agentiile Imobiliare Helios

Cuprins

Decoraţiuni de suflet în văs-duhul alb – sugestii de însufleţit iarna (Asist. drd. Iulia Bobăilă) 5
Ironierotica în haina de molton a poetului (Prof. univ. dr. Gheorghe Manolache) 10
Poezii 21
Poveste de iarnă 23
Alb dureros 25
Două suspine 26
Haina de molton 28
În crâșma rece 29
Atingerea 31
Statuia 33
Cuibul neautorizat 34
Ea și ea 36
Balerina 38
Ultima iubire 39
Blues 40
Sublimul 42
Vai 43

Cum vrei 44
Cina romantică 46
Poem de dragoste 48
Dulce doamnă 49

Decoraţiuni de suflet în văs-duhul alb – sugestii de însufleţit iarna

Dacă în anterioara "***Poveste de toamnă***" constatam o alternanţă a tonului melancolic cu cel exuberant, de data aceasta titlul "***Haina de molton***" ne sugerează din start o notă de autopersiflare. E distanţa necesară supravieţuirii poetului încălţat cu "*bocanci de cauciuc degrabă visători, călători, romantici*" într-o lume şi un anotimp "*cu sufletul de tinichea*", care nu menajează sensibilitatea celui care creează. Iarna şi atmosfera ei glacială imprimă mai multă agresivitate, decât de obicei, trecerii timpului, astfel încât succesiunea zi/noapte este resimţită ca o traversare a unor stări extreme - aneantizare urmată de renaştere în zori: "*mii de secunde albe/ îmi devorau trupul frumos, străveziu,/ eram un suflet de cuvinte/ murind la asfinţit/ şi-n dimineaţă viu*" (***Poveste de iarnă***).

Faptul că, oricât de prins ar fi de iureşul contemporan, ceva din el este încă în legătură cu izvoare

de inspiraţie din alte vremuri se constată în ortografia ezitantă între s şi z, mai ales atunci când intervine, sub diverse ipostaze, ideea "sborului", în poemele marcate fie şi indirect de desprinderea din cotidian: "*sburau fulgii de nea [...]", "bătrânii corbi îmi ciuguleau din înţeleptele orbite/ şi-mi deşirau povestea-n timpul lor înalt,/ sburând."(**Poveste de iarnă**), "sburând un sbor mistuitor, frenetic/ cuvântu-abia mai tresărea-ntre noi/ şi levita nedumerit, flămând besmetic" (**Blues**).*

Probabil că în ***Cuibul neautorizat*** se simte cel mai bine contrastul dintre lumea interioară visătoare, în care mai sunt premise pentru licenţe poetice ortografice, şi realitatea strict delimitată de şabloane administrative până şi în relaţiile interpersonale. E lumea în care mitul nu are loc, aventurile imaginative sunt ridicole, pentru că este necesară în primul rând "autorizaţia de construcţie", ca şi cum proiectele sufleteşti ar avea o criză imobiliară a lor. Ironia sugerată de prezenţa unui fluture care ameninţă stabilitatea cuplului, deoarece invocă dreptul său de a utiliza "cuibul" celor doi drept platformă de aterizare, pune în evidenţă fragilitatea unui edificiu a cărui frumuseţe este dată în primul rând de "*decoraţiuni*

de suflet": *"pentru un sbor rătăcitor ce s-ar întoarce în sfârşit acasă/ după ce l-ar fi atins pe Dumnezeu cu pene / pastele// zideam fără pietre, fără Ana, fără autorizaţie/ de mituri şi zidire,/ un cuib perfect în noapte, deci la negru, şi raza lunii-având documentaţie incompletă/ de iubire- se odihnea ascuns pe sborul alungit,/ vertebru".*

Interferenţa cu universul de discurs al muzicii este prezentă în ***Balerina,*** care începe cu aluzii la ritmul valsului, dar mişcarea, cu accente puternic erotice, conduce inevitabil spre o cadenţă mult mai potrivită pentru atmosfera creată, un ritm lent de blues. Poezia prilejuieşte constatări ironice îndreptăţite vizând apetenţa pentru catalogare a criticilor de artă, pusă în dificultate de experienţele umane ieşite din tipare: "*iluştrii exegeţi de artă orientală-ar fi încercat/ eseul/ eşecul lor artistic ne-amuza tăifăsuind după/ iubire într-un ritm abscons/ oglinda-mi dăruia superbul nud din unghiuri/ diferite/ cu mâinile sub ceafă ascultam un blues/ fantastic: "Angie" – Rolling Stones*".

Din punct de vedere stilistic, poeziile cu versuri scurte, de unu-două cuvinte, oferă şansa unei lecturi contrapunct, complementare celei în care demersul este

mult mai analitic. Un astfel de exemplu este ***Atingerea***, în care gestul aparent simplu al atingerii degetelor, prin complexitatea senzaţiilor şi promisiunilor implicite pe care le generează, face inutilă articularea lor în cuvinte: ”[…] *şi-un mic poem de toamnă ar fi vrut să spună// dar nu-l spuneau/ pentru că nu era cuvântul/ nu erau spusele/ erau numai o atingere/ de catifea/ erau visele!”*. O altă variantă o oferă poezia ***Cum vrei***, articulată dual pe structura întrebare-răspuns şi beneficiind de ritmul stabilit prin reluarea în a doua parte, construită pe o negaţie aparentă, a unora dintre cuvintele ce constituie primul şi al treilea vers în “strofele” din interogaţia iniţială. Finalul lămureşte că enumerarea aspectelor din lumea materială sau senzorială nu atinge esenţa dorinţei fiinţei iubite care se concentrează în “dorul” impalpabil, greu de numit, ridicat la rang de poruncă: “*ce vrei tu de la mine […]/ îmi vrei tu mâna/ atingerea/ lacrima/ prelingerea […]/ talpa/ mersul/ cuvântul/ versul// îmi vrei tu vrerea/ plăcerea?/ nu, nu/ ştiu eu ce vrei de la mine […]/ tu îmi vrei atingerea, mersul,/ prelingerea, versul// […] nici măcar sborul ci umbra/ unui sentiment/ dorul!// facă-se voia ta!*

Poezia din final, ***Dulce doamnă***, îmblânzeşte expresia incisivă a exprimării neologice cu aceleaşi tonalităţi arhaice, de lirică populară, consemnate deja în ortografia anumitor poezii. Revine, de asemenea, tema "sborului", care structurează întregul volum în jurul domeniului semantic al imponderabilităţii: "*îmi lăsaşi fără de sbor/ pana/ ce-ţi fu cuib/ şi dor// mult ziceai cu foc/ soroc-nenoroc/ mult ziceam cu viers/ trupul ne-înţeles/ şi drumul nemers/ /îmi lăsaşi tu doamnă/ povestea de toamnă/ toamnă, dulce doamnă/ doamnă, dulce toamnă!*".

Versurile din încheiere fac legătura, nostalgic, cu volumul precedent, ceea ce ne sugerează că e posibil, şi încurajăm autorul în acest sens, să ne bucurăm pe viitor de o suită de poeme în care primăvara să preia ştafeta anotimpurilor, iar vocea poetică, deja conturată, să-şi continue explorările .

Asist. drd. Iulia Bobăilă
Universitatea Babeş-Bolyai, Cluj-Napoca
Departamentul de Limbi Moderne Aplicate

Ironierotica în haina de molton a poetului

Odată cu operația discretă, prin care cele *18 poeme* vor fi (re)grupate de Valeriu Marius Ciungan sub un titlu cu nuanţe histrionice ***-Haina de molton-***, suntem implicaţi în ceea ce matematicienii se pare că ar accepta prin sintagma *grup Lie*. În sensul că am putea avea acces, (ne)mediat, la reactivii unui *principiu slab* de organizare po(i)etică, ţinând de *o mulţime* de transformări, ce lasă „obiectul poesc" neschimbat, şi de *o operaţie,* care combină aceste transformări, prin „înlănţuirea" lor, spre a forma un al treilea element al aceleiaşi mulţimi.

O procedură ţinând, aşadar, de însemnele *gândirii slabe*, prin care (auto)ironia/disimularea nu mai fac(e) apel la inversarea directă (*tare*) a sensului, ci, mizează, mai curând, pe (co)participare la „jocul secund" al reconstruirii intenţiilor poetice.

Şi iată cum, această *(pre)faţă* se abate, voit, de la convenţie și nu face decât să (de)codifice „transformarea", „combinarea" şi „înlănţuirea" de către

Valeriu Marius Ciungan a unor entităţi poetice diferite, într-o manieră flexibil-transparentă, cu respectarea următoarelor condiţii (axiome): „asociativitatea”, „elementul neutru” şi „simetric”, comune, dealtfel, tipului de poezie exersat în spaţiul literar românesc de un anume „grup abelian”, din care nu ar trebui eludaţi „bunicii săi postavangardişti”: Ben Corlaciu (cel din *Tavernale, Pelerinul serilor sau Poeme florivore)* ori Constant Tonegaru (autorul insolitelor *Plantaţii* sau a postumelor din *Plantaţia de cuie*), dar nici afini „postmodernişti” ca Andrei Bodiu (din recenta plachetă *Oameni obosiţi*), de pildă.

Este un procedeu prin care Valeriu Marius Ciungan încearcă impunerea neinocentă a unui topos, aparent revolut, prin delimitarea (fie aceasta şi artificială) a instanţelor discursive, şi, fireşte, prin resuscitarea retorismelor, înghesuite în perimetrul ironiei accentuate şi al stilului parodic, toate acestea oferindu-i o şansă în plus de a-şi (re)situa Poesia în/la marginea lucrurilor, sub raza acelui „joc” mecanic (histrionic) dintre realitate şi scriitură.

De aici şi preeminenta „stare de alertă”, „luciferic”-acutizată, de/prin ideea că structurile acestei lirici pot fi oricând (re)inventate şi (trans)puse într-un dialog „extratextual” prin care poetul consacră regula persiflării şi autopersiflării, individualizată în relativizarea ironic-permanentă a normelor/canoanelor şi, fireşte, alimentată de orgoliul impunerii „noii ordini” lirice: metatextuale şi autoreferenţiale.

Antidogmatic şi preponderent-(auto)ironic, suflul poetic din volumul ***Haina de molton*** se va opune, *slab*, de la primul până la ultimul poem, oricăror forme de opresiune artistică şi, indirect, oricăror tentative de canonizare poetică.

O putem observa chiar din lectura unor versuri, cum sunt cele de mai jos, cu tot balastul lor de „retorisme”: *aveam o frumuseţe intactă/lumina cădea pieziş/cenuşii erau micii îngeri/ce mă construiau/din pietriş//mă construiau din nisip/din aer/din sborul unui fluture/fraier// eram frumos oricum/şi-aşteptam să plece/ ăst flutur de pe umărul de piatră/rece/* ***(Statuia)***.

Refăcând, alături de poet, drumul invers al reconstituirii „înlănţuirilor” (operaţiilor, transformărilor)

din acest volum/*grup(aj) poetic*, tipice dealtfel ironiei (tragice sau pseudo-), avem posibilitatea de a ne proba „mobilitatea articulaţiilor” şi de a trece dincolo de sensul literal al poemelor, evitând blocajele/derapajele în orizontul unidimensional al detonaţiei şi, fireşte, de a experimenta efectele acestei substituiri tranzitive a autorului de/cu scriptor(ul).

Şi iată cum, involuntar, suntem în prezenţa/la marginea unor strategii, ţinând mai curând de ambiguizare, uşor de recunoscut în formula tragediei sau comediei antice greceşti, potrivit căreia textul este (şi rămâne) un bun comun al spectatorului. Aşa se explică faptul că acest „gură-cască” deţine mai multe informaţii decât personajele de pe scenă. Investit cu o atare poziţie privilegiată, dispunând adică de toate informaţiile, spectatorul antic putea reasambla în voie desemnul tragic sau comic al puzzle-ului ce constituia viaţa personajelor de pe scenă. Redescoperindu-şi această plăcere refulată, cititorul actual, (re)accede la proiectul antic abandonat după care *scrisul* nu mai înseamnă atât expresie, înregistrare, constatare, reprezentare, ci, mai degrabă, (*în)scris*.

Ca atare, poemul nu va mai fi o construcţie închegată, unisensual-mimetică, ci una atomizat-plurivocă, a cărei structură franjerată nu mai trebuie „decapată”, ci (re)parcursă şi (re)supravegheată de o „lentilă carnivoră” ce se hrăneşte din realitate, (re-) şi (de)formând-o.

În ceea ce-l priveşte pe Valeriu Marius Ciungan, iţele poemului său nu mai necesită astfel o „descifrare” a scrisului, ci „descurcare” a înscrierilor: *Să nu crezi în semnificaţia viselor/pesemne-n semne,/în cifre pare,/în cercuri triste-circumscrise,/în ritualuri prăfuite/şi ursite/în palma ce-i ghicită îndelete pe abscise//să nu crezi în mine/în trupul deşirat/aleatoriu,/nici în cuvintele/ce mă adună-ntr-un poem/algebric-derizoriu//să crezi doar în dragostea mea/şi în lumina care-o lasă,/mistic,/după ea !/ (**Poem de dragoste**)*.

Este şi ceea ce vizează poetul prin acest volum dominat de intenţia de a demonstra că, indiferent de vreme, poemul rămâne o unitate de expresie, brăzdată de mai multe sensuri, iar locul unde aceste artere se întâlnesc/se (re)varsă, unde „înscrierile” lor contradictorii şi catastrofale se liniştesc/limpezesc este cititorul, fratele

mai mic al spectatorului antic. Iar unitatea unui atare text nu mai (con)stă în „arhitexturalitatea”, ci în destinaţia lui.

Aşa că, în recentele producţii poetice ale lui Valeriu Marius Ciungan, vor fi „elocvente”, de această dată, imaginile (ex)centrice şi pe alocuri sfidătoare ale spiritului său creator şi ale dreptului câştigat de a-şi situa chipul acolo unde vrea şi aşa cum doreşte. Cu riscul asumat de a se şti că înaintea lui asemenea orgolii le mai probaseră boemii de la „Albatros”, intraţi cu vremea în penumbră şi din cauza depistării cu uşurinţă de către public a „trucării” convenţiilor.

O „meteorologie morală” tragic-ostilă, de talia şi intensitatea celei (con)semnate de un Ben Corlaciu sau Constant Tonegaru îi impregnează de această dată textele, cu o teatrală gesticulaţie, al cărei degradeu se complică uneori în emfaza eteroclită a boemei-pop, uşor provinciale: *eram in crâşma rece, solidari,/gravuri închise-ar fi prins puţină viaţă/o ceaţă mistică parcă îţi plutea/pe blânda cataractă ca o ceaţă// naivi credeam în zei sublimi de seară/pe scăunele joase ne rosteam discursul/lambriuri reci ne ţineau de cald la spate/şi la plecare nu înţelegeam lumina: e răsăritul sau apusul ?//*

*bătrâni hilari cu şepci boţite/îşi demonstrau eşecul în fraze lungi, persuasive,/noi deduceam că demult iubirea/ar fi atins şi ea de-acum bătrâne oase, costelive// mici îngerei, crepusculari, albi, de votcă/sburau din gură împreună cu cuvântul/şi ne hlizeam ironici la vecini de masă/cum încercau căzând să-şi ia avântul// întârziam cu voi în fumul ieftin, mediocru,/pluteau idei, sclipeau, şi-aş fi-ncercat puţin să vând/din suflet, pe-un bănuţ de-aramă-n crâşma galben-ocru/ doar să mai stau cu voi încă un rând ! (**În crâşma rece**).*

Radiografiind osatura raţională a unor texturi poetice din perimetrul grupării „Albatros", Pompiliu Constantinescu constata că, în cazul unor boemi damnaţi ca Ben Corlaciu, Constant Tonegaru, Victor Torynopol, Ion Caraion, Dimitrie Stelaru etc. acest tip de „manifest liric", care (con)ducea la/spre un boicot programatic asupra convenţiilor literare interbelice, corodate de avangardele istorice, se va prelungi cu ostentaţie într-o bună parte din „poezia recucerită" a secolului al XX-lea.

Transcrieri demirealiste, în care „materia primă"/brută nu intră decât parţial, şi în doze bine drămuite, în procesul „reciclării" sale poetice, vom

recunoaşte şi în „poezioarele” ***Sublimul*** (*ştiam/că o sa ştii/ştiam/că o să ştiu/şi ştiu:/sublimul mi-e pustiu//ştiai/că o să ştiu/ştiam că ştii/că ştiu/un sentiment sublim:/sublimu-mi încă viu//ştiam sublimul/că mi-l ştii/şi asta/tare mă însufleţi* !//) sau ***Vai*** *(erai tu aşa cum erai/erai o-ntâmplare /că vai//că vai/şi că mult/mi-erai//erai mai apoi/un cuvânt mai tăcut decât saltul/şi ce-o mai fi fost.../naltul ! //)* în care liricul va fi în continuare menţinut permanent „în focuri”şi la presiuni constante - de „ceramist”-, cum ar spune acelaşi Pompiliu Constantinescu. În ciuda transtravurilor şi a trucajelor de tot felul!

Să mai notăm şi faptul că, tot ce era considerat de „joasă speţă”, intrând în zona de acţiune a secundarului poetic, a liricii minore, ocazional-maneliste etc. ori în „gălăgia agnostică” a poeziei „de cartier”, sau a celei de prin porturile şi speluncile ţării, recunoscute cu fidelitate în versurile lui Ben Corlaciu sau Constant Tonegaru, vor constitui blazonul poeziei hyperrealiste, fruste, caustice şi iconoclaste.

E drept că Valeriu Marius Ciungan nu se aventurează (deocamdată!) atât de departe! De cele mai

multe ori poetul de la Mediaş îşi „toarnă” (retro)decepţia într-o manieră tragic-ironică, predispusă, în ciuda depistării cu uşurinţă a trucării unor convenţii poetice „transmoderne”, a-i asigura şi o involuntară protecţie: *ai apărut pentru o secundă/ în straie de seară, cumplit de albe//oasele albe, prelungi/suav îţi însoţeau mersul/cămaşa de in cădea/odată cu seara/pe trupul străveziu//încremenit priveam//această anatomie dureroasă . // (**Alb dureros**)*.

Partea rezistentă a recentului *grup*(aj) *poetic abelian* o constituie însă recuzita heteroclită -de bacovianism şi postavangardism- uşor de recunoscut în ***Haina de molton*** şi/sau în ***Cuibul neautorizat*** (poeme ce se recomandă unei lecturi integrale), în care sigiliile anodinităţii erotice se repliază discret şi definitiv sub aura obiectelor banale sau a unor habitusuri (in)actuale.

Camuflată în subtextul poemelor, *ironierotica* este marca acestui volum în care singularitatea notaţiilor se recunoaşte în erotizarea fiziologiilor şi fizionomiilor asaltate de obiecte inutile, frânturi de mituri inactuale şi, mai ales, de reziduurile unui discurs confiscat de

convenţiile asortate cu „recea graţie” a (pre)judecăţii provinciale.

Prof. univ. dr. Gheorghe Manolache
Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu
-membru titular al Uniunii Scriitorilor din Romania-

Poezii

POVESTE DE IARNĂ

sburau fulgii de nea
fantastic
în traiectorii ciudate
se căutau între ei
în spaţiul scolastic

mii de secunde albe
îmi devorau trupul frumos, străveziu,
eram un suflet de cuvinte
murind la asfinţit
şi-n dimineaţă viu

aveam genele grele, ninse,
descifram tot mai greu azurul
acest anotimp
imbecil de lung şi de alb
îmi încremenea conturul

aproape că murisem
retina reţinuse-un ultim vers de dragoste,
un rând,
bătrânii corbi îmi ciuguleau din înţeleptele orbite

şi-mi deşirau povestea-n timpul lor înalt, sburând.

sburau fulgii de nea
fantastic
din altă viaţă craniul îţi zâmbea
superior,
sarcastic !

ALB DUREROS[1]

ai apărut pentru o secundă
în straie de seară, cumplit de albe

oasele albe, prelungi,
suav îţi însoţeau mersul
cămaşa de in cădea
odată cu seara
pe trupul străveziu

încremenit priveam
această anatomie dureroasă !

DOUĂ SUSPINE

mă ataşasem de tine
încet, încet, nespus,
copilăria parcă începea
invers, de la apus

acest răsărit
avea gust de fecioară
gustul păcatului
de-ntâia oară

eram copii
ne jucam de-a iubirea
eu eram tu, şi tu eu,
privirea ta-mi era privirea

doi eram unul
şi unul eram eu
tu erai împărţit la doi
o parte din zeu

erai mine
şi eu tine
eram împreună
două suspine !

HAINA DE MOLTON

nu desluşeam un înţeles în albul anotimp,
perfect de alb, perfect de alb fără fisură,
păduchi reminiscenţi fraternizau în ceaţa fadă
cu haina de molton pe care-o asortasem la un şanţ de zgură

aveam fularul lung, boem, târât în tină de soartea sbuciumată,
bocanci de cauciuc degrabă visători, călători, romantici,
iar paşii largi, şovăitori, înaintând cu greu în zloată,
te căutau în dansu-elucubrant al fulgilor dramatici

şi-aceste înţelepte bălţi în care m-oglindesc
îmbălsămează picioarele-obosite de-atâtea treceri, trecătoare,
doar ochii încă vii se-ncălzesc în amintiri reflexii
deasupra au un soare, în balta rece înc-un soare

ningea absurd, apocaliptic, lamentabil, semiotic,
ăst anotimp cu sufletul de tinichea, fără de vers şi intonaţie,
în timp ce haina de molton zăcea-mpietrită la un colţ de stradă
pe unde-acum un anotimp frumos treceai, tu, rece graţie !

ÎN CRÂŞMA RECE[1]

-pentru frăţiori-

eram în crâşma rece, solidari,
gravuri închise-ar fi prins puţină viaţă
o ceaţă mistică parcă îţi plutea
pe blânda cataractă ca o ceaţă

naivi credeam în zei sublimi de seară
pe scăunele joase ne rosteam discursul
lambriuri reci ne ţineau de cald la spate
şi la plecare nu înţelegeam lumina: e răsăritul sau apusul?

bătrâni hilari cu şepci boţite
îşi demonstrau eşecul în fraze lungi, persuasive,
noi deduceam că demult iubirea
ar fi atins şi ea de-acum bătrâne oase, costelive

mici îngerei, crepusculari, albi, de votcă
sburau din gură împreună cu cuvântul
şi ne hlizeam ironici la vecini de masă
cum încercau căzând să-şi ia avântul

întârziam cu voi în fumul ieftin, mediocru,
pluteau idei, sclipeau, şi-aş fi-ncercat puţin să vând
din suflet, pe-un bănuţ de-aramă-n crâşma galben-ocru
doar să mai stau cu voi încă un rând !

ATINGEREA

ţi s-a umezit uşor mâna
într-a mea
mângâiam cu grijă
o albă catifea

te-mbujorasei
ca o fată mare
inocenţa ta
era mirare

coborai pleoapa
leneş, şovăitor,
simţeai iubirea
îngăduitor

firavele degete
făceau dragoste
se împreunau sublim
în dulcea pacoste

erau albe, imaculate,
erau zece

numai împreună
şi-un mic poem de toamnă
ar fi vrut să spună

dar nu-l spuneau
pentru că nu era cuvântul
nu erau spusele
erau numai o atingere
de catifea
erau visele !

STATUIA

aveam o frumuseţe intactă
lumina cădea pieziş
cenuşii erau micii îngeri
ce mă construiau
din pietriş

mă construiau din nisip,
din aer,
din sborul unui fluture
fraier

eram frumos oricum
şi-aşteptam să plece
ăst flutur de pe umărul de piatră
rece !

CUIBUL NEAUTORIZAT

începusem să zidesc
frumoasa poveste de iubire,
perfect geometric, impecabil,
într-o măiastră antrepriză
şi fără un contract mai ferm cu-a doua vârstă-n criză

un cuib perfect rotund,
cu finisaje şi decoraţiuni de suflet-deci interioare,
de trei sau patru-sau în noapte strălucind albastre stele,
pentru un sbor rătăcitor ce s-ar întoarce în sfârşit acasă
după ce l-ar fi atins pe Dumnezeu cu penele pastele

zideam fără pietre, fără Ana, făra autorizaţie
de mituri şi zidire,
un cuib perfect în noapte, deci la negru,
şi raza lunii-având documentaţie incompletă
de iubire- se odihnea ascuns pe sborul alungit, vertebru

când tocmai ce-adunasem semnături
de la zei şi înţelepte păsări de-un înalt prestigiu,
un flutur indecent îşi revendica într-o firavă-aterizare
un drept de autor pe sbor la joasă înălţime,
pe cuibul nostru impecabil geometric, dar de-acuma în litigiu!

EA ŞI EA

ea era alta
decât ea
era rima unui vers
ce lipsea

ea ştia că este
dar nu ştia că sunt
din altă poveste

ea era a doua
dupa prima
lacrima unui vers:
rima

erau două
picături de apă
ea şi ea
două mângâieri prelunge
pe fruntea mea

două picături
cât o ploaie mare

două tâmple isbucnind
în curcubee către soare

naiv credeam că ea şi ea
sunt jumătăţi de poezie amândouă
şi recitând cu ochii-nchişi balada de iubire
treceam incert prin viaţă făcându-mă că plouă !

BALERINA

jucai rol de subretă-ntr-o coregrafie interzisă, concubină,
-poem burlac ce-şi cheamă-o rimă doamnă-n iarna unui gând-
frumoasă ca un vârf de balerină
rotind o umbră suplă într-un vals profund

insidios îţi derulai ciorapul pornind din glezna arcuită, visătoare,
ca pe-o poveste spre talia înaltă, elevată, de sulfină,
şi linoleul martor, putred dedesupt, prindea viaţă
însufleţit sub talpa-nşurubată, albă, vinilină

electrizai atingerea-mi polyamid-insinuantă în scântei candide,
voalul leneş mi-l dădeai şireată şi perfidă levantină
la schimb cu jeans-ii vechi (cotton sută la sută),
lăsându-mi trupul obiect de studiu frumoasă bizantină

iluştrii exegeţi în artă orientală-ar fi-ncercat eseul,
eşecul lor artistic ne-amuza tăifăsuind după iubire într-un rit abscons,
oglinda-mi dăruia superbul nud din unghiuri diferite,
cu mâinile sub ceafă ascultam un blues fantastic: “Angie”- Rolling Stones!

ULTIMA IUBIRE

îmi spuneai nu mai cerşi, nu mai cerşi,
şi nu cerşeam o vreme pentru că deoparte
aveam provizii de iubire pentru ultima iubire
din păcate

şi poate-aş fi greşit de nu citeam
poemul nostru scris la margine de carte,
povestea scurtă de iubire
din păcate

îmi recitai tăcut, şoptit:
fără fapte, fără fapte,
iubirea ta e mai frumoasă scrisă
din păcate

de ce iubire, de ce?
i-am spus iubirii
cu sânul alb de lapte
frumoase-s faptele-ultimei iubiri
nu-i fericire fără de păcate
din fericire,
sau poate din păcate !

BLUES

vibra tăcut secunda pătimaşă, vinovată,
sburând un sbor mistuitor, frenetic,
cuvântu-abia mai tresărea-ntre noi
şi levita nedumerit, flămând, besmetic

genunchiul tău îmi despica genunchii,
călătoream în dansu-acest transcedental,
când mâna-mi stângă se iubea cu mâna-ţi dreaptă
şi dreapta-aprofunda un studiu femural

priveai lasciv în lenta contopire
şi lent te contopeai în lenta piruetă,
lent mâna-mi dreaptă se-odihnea
lasciv, copleşitor, pe lenta siluetă

tactil îmi dibuiai talentul de sub tiv
şi-această tandră uvertură paşii o cântau confuz,
înlănţuiţi într-un poem nespus, interminabil,
cu ochii-nchişi iubeam în ritm de blues

eram două perechi cu umbra-n unghiuri diferite,
două păsări nespuse într-un singur sbor,
planând perfid pe fumul de ţigare
cuvântul ne ningea pe tâmple lent, covârşitor !

SUBLIMUL

ştiam
că o sa ştii
ştiam
că o să ştiu
şi ştiu:
sublimul mi-e pustiu

ştiai
că o să ştiu
ştiam că ştii
că ştiu
un sentiment sublim:
sublimu-mi încă viu

ştiam sublimul
că mi-l ştii
şi asta
tare mă însufleţi !

VAI

erai tu aşa cum erai
erai o-ntâmplare
că vai

că vai
şi că mult
mi-erai

erai mai apoi
un cuvânt mai tăcut decât saltul
şi ce-o mai fi fost...
naltul !

CUM VREI

ce vrei tu de la mine
fato cu înţelepte suspine
îmi vrei tu înalt trupul
ori tâmpla albastră
văs-duhul

îmi vrei tu mâna
atingerea
lacrima
prelingerea

dragostea
fătul
ninsoarea
omătul

talpa
mersul
cuvântul
versul

îmi vrei tu vrerea
plăcerea?

nu, nu,
ştiu eu ce vrei de la mine
fato cu negre sprâncene
şi întelepte suspine
tu îmi vrei atingerea, mersul,
prelingerea, versul,

nici măcar văs-duhul, ci pasărea,
nici măcar pasărea, ci sborul,
nici măcar sborul, ci umbra
unui sentiment,
dorul !

facă-se voia ta !

CINA ROMANTICĂ

îmi deranjasei sborul din splendida genune
planând pe albul arc de cerc în larga anvergură
când tocmai m-odihneam puţin
câte puţin pe corul norilor-nveliţi în haina albă de velură

pluteam pe propriul sbor-ngăduind avântul
prin bolţi albastre îngheţau cuvintele în albastre sunete
spărgeam cu pliscul îngheţat albastru
oglinda rece în albastre, violete tunete

pluteam pe-un vânt bicisnic, hibernal, şi în-
cadrând înalta boltă (albă frunte de poet)
descins de-acum din sacre şi rotunde spaţii
din albul temporal spre sborul ipotetic, rece, desuet

păreai de sus un punct
(apetisant)
nevralgic,
cină romantică doar în doi
cu pliscul sângeriu avid romantic

îmi deranjasei sborul din splendida genune
şi în picaj lăsam în urmă o sublimă astră
un suplu sbor săgetând văs-duhul alb
se înfigea în pradă-ntr-o aterizare dureroasă şi măiastră !

POEM DE DRAGOSTE

Să nu crezi in semnificaţia viselor,
pesemne-n semne,
în cifre pare,
în cercuri triste-circumscrise,
în ritualuri prăfuite
şi ursite
în palma ce-i ghicită îndelete pe abscise

să nu crezi în mine,
în trupul deşirat
aleatoriu,
nici în cuvintele
ce mă adună-ntr-un poem
algebric-derizoriu

să crezi doar în dragostea mea
şi în lumina care-o lasă,
mistic,
după ea !

DULCE DOAMNĂ

îmi lăsaşi cu lacremile
doamnă dulce
patemile

îmi lăsaşi fără de sbor
pana
ce-ţi fu cuib
şi dor

mult ziceai cu foc
soroc-nenoroc
mult ziceam cu viers
trupul ne-nţeles
şi drumul nemers

îmi lăsaşi tu doamnă
povestea de toamnă,
toamnă, dulce doamnă,
doamnă, dulce toamnă !

Agentiile Imobiliare Helios

Agentiile Imobiliare Helios

Editura Bioflux şi publicaţiile care apar în cadrul ei
(inclusiv prezenta) sunt recunoscute de către
Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice
din Învăţământul Superior
http://www.cncsis.ro/

CONSILIUL NATIONAL AL CERCETARII STIINTIFICE DIN INVATAMANTUL SUPERIOR

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII ȘI TINERETULUI

[1] Poeziile "Alb dureros" și "În crâșma rece" au facut parte și din precedentul volum "Poveste de toamnă", dar pentru că au fost introduse după efectuarea recenziilor de către critici au fost reluate și în actualul volum pentru a beneficia de analiza dânșilor.